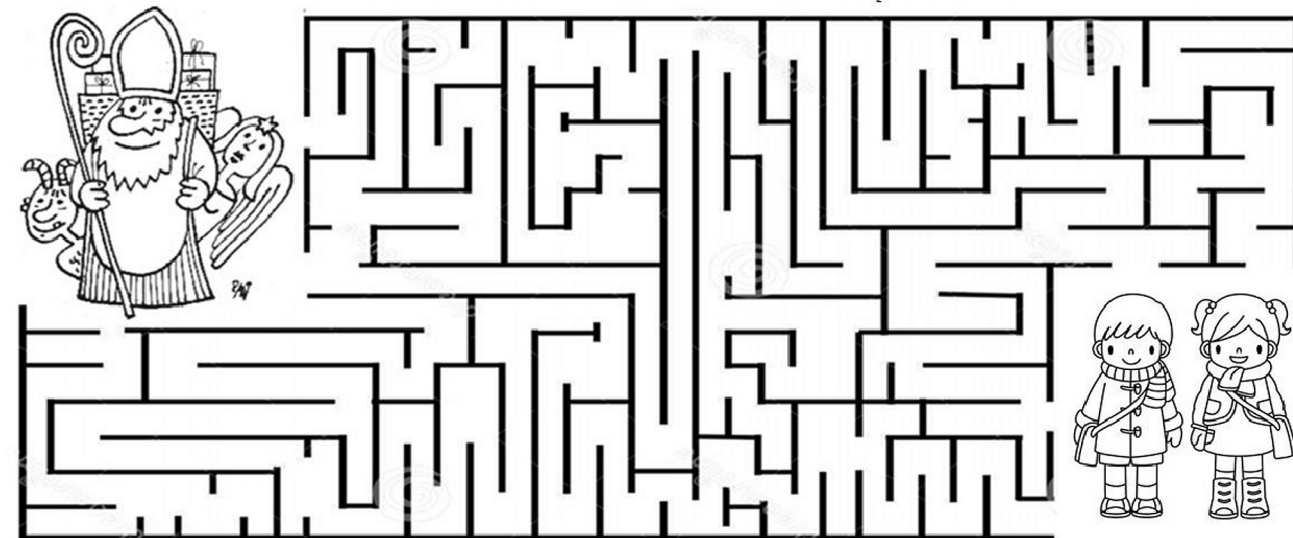

BYSTRÉ HLAVY

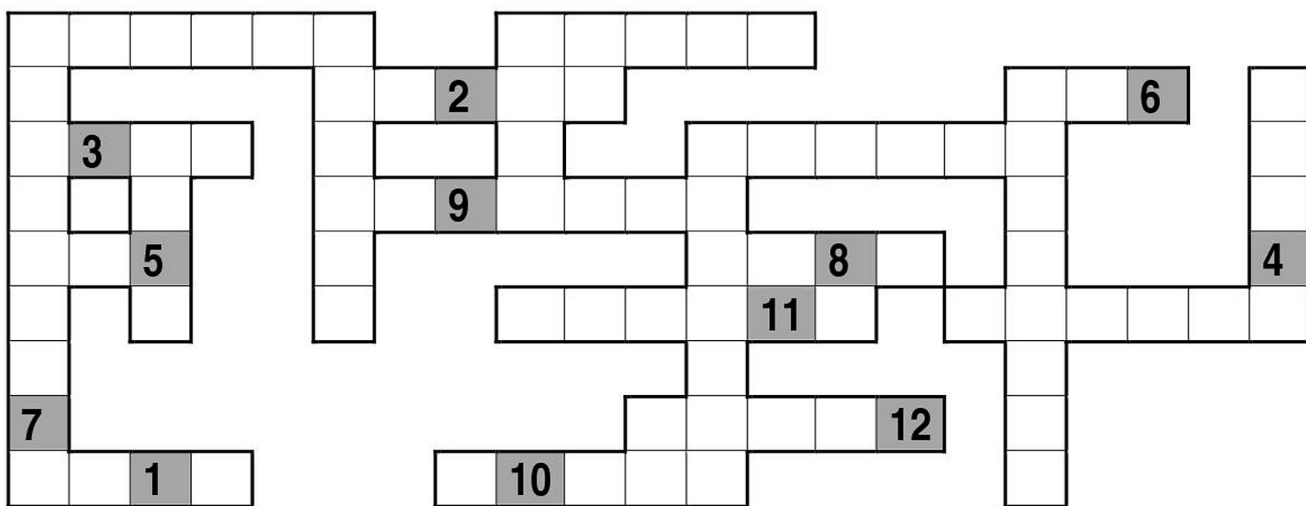
PRO NEJMENŠÍ

MIKULÁŠ. Mikuláš bude nadělovat dětem. Pomoz mu najít cestu.

PRO STARŠÍ

KRIS-KROS. Doplň do tabulky slova podle počtu písmen; zleva doprava, shora dolů.

- 3 – TÓN, MAT
4 – ADAM, DĚTI, OKNO, ZVON, KŘÍŽ
5 – ANDĚL, DOMOV, JÁHEN, LÁSKA, TOMÁŠ,
6 – KOSTEL, LAVICE, MESIÁŠ, PALUBA, SVÍCEN
7 – INDIÁNI, MIKULÁŠ
8 – MŠE SVATÁ
9 – KAZATELNA

Klára Špunt Zelinková

3

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

In aeternum misericordia eius!

(Ž 136)

Úvodní slovo

Slovo k ukončení Svatého roku

Dnes, o slavnosti Ježíše Krista Krále končí mimořádný Svatý rok milosrdenství, v bazilice sv. Petra ve Vatikánu papež František uzavírá svatou bránu. V diecézích se uzavřely brány milosrdenství už před týdnem. A dál? Má něco následovat? Nebo pro nás všechno skončilo?

Svatý rok milosrdenství nabízel rozšíření našeho obrazu Boha spravedlivě přísného a trestajícího, o stejně biblický obraz milosrdného pastýře, láskyplného odpouštějícího a milujícího otce. Setkat se s Boží

milosrdnou láskou a nechat se jí inspirovat, bylo pro každého velkou šancí. A z množství vyslechnutých příběhů vím, že do životů řady lidí přinesl zázrak proměny vnímání života z víry. Zázrak, který sňal okovy a pouta, kterými byli drženi ve lži a otroctví zla. Zázrak, který zasypal propasti mezi nimi a Bohem, zbořil zdi mezi blízkými i vzdálenějšími v rodinách, ve farnostech, ve společenstvích.

Nemáme ale zapomenout, že Ježíš nám i nadále v každé situaci říká: „Neboj se! Nezáleží, kam ses ve svém životě dostal. Nezáleží na tom, co jsi v životě pokazil. Pojď, chytني se mne za ruku a půjdeme spolu. Vyvedu tě ze

všeho, co tě děsí, co tě trápí. Vyvedu tě k radosti. Vysvobodím tě z pout, která tě svazují a brání pochopit věci, o nichž ses dosud bál vůbec přemýšlet. Neboj se a chýš se mne!“

A my?

Posilnění Rokem milosrdenství nebojme se Bohu odpovědět: „Chci ti zcela patřit, všechno, co mám, je tvé, nalož s tím podle své vůle.“ A on do našich nejistot, obav a strachu bude vždy vstupovat se svou láskou a odpuštěním. Závislost na něm – na rozdíl od jakýchkoliv jiných závislostí, které člověka zotročují, vede ke svobodě. Ke svobodě Božích dětí.

Mons. Vojtěch Cikrle (mírně upraveno a zkráceno)

Na cestě do Domu Chleba

Vážení a milí farníci,

jistě dobře víme, že doba adventní je časem přípravy na svátky narození našeho Spasitele Ježíše Krista. Je to čas milosti, kdy můžeme postoupit zase o krůček blíž k poznání toho, který JE, a díky němuž můžeme být i my. Bezesporu existuje mnoho způsobů, jak plodně využít tuto dobu. V naší farnosti bychom vám letos rádi nabídli příležitost být více s Pánem formou čtyř adventních rozjímání o tajemství

Eucharistie. Setkání se budou konat každou **adventní neděli** (tj. 27. 11.; 4. 12.; 11. 12. a 18. 12. 2016) od **17:30** v našem kostele. Od 17:30 do 18:00 hodin bude příležitost k eucharistické adoraci, po které bude následovat promluva. Postupně budeme hovořit o různých aspektech slavení mše sv. Všichni jste srdečně zváni. Tak jako Josef s Marií se i my můžeme tímto způsobem vydat na svoji duchovní cestu do Betléma, neboli do „Domu Chleba“.

Na setkání se těší o. Jakub Tůma

Informace

Aktuální dění ve farnosti

-
- **Zveme Vás na výrobu adventních věnců**, která se bude konat v sobotu 26. 11. 2016 od 14 do 18 hodin na faře na ulici Lidická 6.

Větve na výrobu věnců budou k dispozici. V omezeném množství

střežily vedoucí jako Sněhová příšera a my jsme se měly nepozorovaně dostat ke Kryštofovi. Naše skupinka ho dokonce přešla. Od něj jsme měly utíkat na faru. Už ne nepozorovaně, ale co nejrychleji, aby nás vedoucí nechytly. Naše skupinka (Anna) doběhla první, potom zároveň Kryštof a Sven a kousek po nich Olafové. Konečně jsme si snědly dort.

Podzimky skončily. Utekly jak voda. Myslím, že jsme si je všechny užily.

Marie Fey Javorová

POVÍDKA

Lucka jede s maminkou a s Matýskem na hřbitov. Těší se. Má ráda tajemné šero a nespočetná světýlka svíček. Stojí za to chvíli se mačkat v tramvaji. A vůbec, Lucka má výbornou náladu. Dostala dnes od tety padesátikorunu, a když ji přidá k tomu, co ušetřila z kapesného, bude to stačit na krásný prstýnek. Bleděmodrý s růžovými proužky. Lucka si potichu prozpěvuje: ... já ti prstýnek dám ... a málem by zapomněla vystoupit. Ale lidé se hnuli a berou Lucku s sebou. Vyskočila a ohlédla se. Maminka s Matýskem už taky vystupují. „A jdeme koupit svíčky. Já vyberu ty nejhezčí,“ oznamuje Matýsek okolnímu světu. Určitě se taky moc těší. Maminka

hledá v kabelce peněženku. Hledá, hledá, najít nemůže. „Přece jsem ji tady měla!“ maminka ještě jednou nešťastně prohledává tašku. „Ale koupíme svíčky, že jo?“ ujišťuje se Matýsek. Maminka povzdychne: „Dneska se za babičku jen pomodlíme, svíčky jí rozsvítíme až příště.“ „Ale babička bude moc smutná a já taky,“ natahuje malý moldánky. „Neboj, kulíšku,“ maminka se už zase usmívá, „babička bude mít velkou radost, když se za ni pomodlíme.“ „Ale já budu smutný, velice smutný,“ zdůrazňuje kluk. Cink, na Lucčině dlani leží padesátikoruna. Leží a leskne se. Je to jen odlesk, to, co se Lucce třpytí v očích? Nemůže si pomoci. Ví, že jí maminka peníze vrátí, ale možná až příští měsíc, když jí někdo vzal peněženku. Může si stokrát říkat: „Vždyť přece vím, že máme i něco obětovat,“ ale oči ji nepřestávají pálit. No co, povzdychne si v duchu, co nic nestojí, za nic nestojí, říkává náš pan farář. A to už je tu Matýsek, v každé ruce svíčku: „Ty jsou, co? Jednu ti dám, počkej,“ kluk svíčky pečlivě poměřuje. „Dej mi tu menší. Ať ji unesu,“ směje se Lucka, když vidí, jak Matýskovi svítí oči nadšením. To nadšení přeskočí i na Lucku, postupně vítězí nad smutkem a děvčátko cítí: rozhodla jsem se správně. Babička má radost nejen ze svíček, ale i ze mě.

MV

Dopoledne jsme šly na výlet. Když jsme se vrátily, oběd byl už skoro hotový. Bylo to příjemné, protože venku byla zima. Po poledním klidu jsme byly sezvány dolů. Hrály jsme hru Latrýna, u které jsme byly rozděleny na jiné skupinky než etapové. Běhaly jsme po dvojičkách pro čtverečky toaletního papíru. Cestou nás ale honila Střevní chřipka, Průjem a Zácpa. Když nás chytly, musely jsme odevzdat jeden život. Na začátku jsme jich měly tři. Až jsme je všechny vypotřebovaly, běžely jsme za doktorem a ten nám po sněžení citrónu nebo zázvoru dva životy dal. Večer bylo po večeri divadlo, které si pro nás připravily světlušky. Potom noční hra Po stopách

Olafa. Sbíraly jsme bílé pastelky se šiframa, které nás dovedly k Elze. V pátek jsme dopoledne hrály hru dort. Postupně jsme skládaly korpus, polevu ... Když jsme hru dohrály, vedoucí nám rozdaly opravdové suroviny na dort. Každá skupinka měla ty, které vyhrála ve hře. Pak nám dort do večera zmizl z očí. Večer jsme zjistily, že nám v každé skupince chybí dvě nejstarší skautky. (Rádkyně zůstaly.) Nastala rozhodující etapa. Vlastně to celé bylo o tom, že jsme luštily šifry (nějaké byly jenom pro světlušky, nějaké jen pro skautky a některé jen pro rádkyně) a ty nás někam poslaly. Druhá šifra nás zavedla ke zbytku skupinky. Nakonec jsme se dostaly do oblasti, kterou

bude také možnost zakoupit si dekorační potřeby (svíčky, bodce, ozdoby, stuhy ...).

S těšením se na společné chvíle ☺
Anička+Saša+Viřa (+420604551468)

• Dětský začátek adventu, výroba adventních Jeruzalémů

Srdečně zveme děti na společné vykročení do adventní doby. Hlavní náplní je výroba adventních Jeruzalémů, které si děti odnesou domů a mohou je pak rozsvěcovat u modlitby během adventu. Letos se můžeme těšit na živé skutky milosrdenství a z nich sestavené brány při modlitbě v živém Jeruzalémě. Průvod světélk zahájí na konci první adventní mši v 17:30.

Kdy: sobota 26. listopadu v 16 hod.

Kde: zákristie kostela

Věk: od 3 let až starší školáci

(Zj 21.k) *A viděl jsem od Boha sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: Hle příbytek Boží uprostřed lidí ... On sám, jejich Bůh bude s nimi a setře jim každou slzu z očí ... a brány jeho nebudou zavírány ...*

o. Jakub Tůma & Klára Kengi Koukalová

Betlémské světlo 2016

Ekumenická bohoslužba při příležitosti převzetí Betlémského

světla ve Vídni se uskuteční v sobotu 10. prosince 2016. Již v neděli 11. prosince 2016 v 9.00 hodin při mši v katedrále sv. Petra a Pavla předají skauti světlo z Betléma do rukou brněnského diecézního biskupa Vojtěcha Cikrleho.

Po skončení bohoslužby si světélko v lucernách či na hořící svíci mohou první zájemci odnést domů. V sobotu 17. prosince 2016 bude za spolupráce dalších skautů rozváženo Betlémské světlo vlaky po České republice.

Motto letošního ročníku Betlémského světla zní: Odvážně vytvářet mír (Mutig und kreativ den Frieden gestalten). Je inspirováno Horským kázáním, kde Ježíš učí: „Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou

nazváni syny Božími. Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.“ (Mt 5, 9-10)

Bližší informace o Betlémském světle lze získat na internetové adrese www.betlemskesvetlo.cz

Z farní charity

Milí farníci!

Ve druhé polovině října jste mohli prostřednictvím naší charitní pokladničky přispívat na Haiti postižené hurikánem Matthew. Celkem jsme takto vybrali 21 500 Kč a předali je Charitě Služby Brno. Všem dárcům děkujeme a prosíme, abyste na postižené v končícím Roce Božího milosrdenství mysleli i v modlitbách. Z vašich dalších darů jsme poskytli 5 000 Kč Charitě Služby Brno na projekty spojené s pomocí bezdomovcům. I za tyto peníze upřímně Pán Bůh zaplať.

VÁNOČNÍ BALÍČKY

Jako každoročně, rádi bychom v předvánočním čase připravili vánoční nadílky pro naše potřebné bližní. Bez vaší pomoci by to nebylo možné. Uvítáme, když nám poskytnete cukroví, perníčky i jiné sladkosti, ovoce a ořechy. Vlastní výroba balíčků proběhne pravděpodobně ve čtvrtek 22. 12. 2016

dopoledne. Podrobnější informace poskytneme v dalším čísle Tomáška a v ohláškách. Pokud znáte někoho, kdo je starý nebo osamocený a balíček by mu udělal radost, prosím, zanechte v sakristii kontakt na sebe a my se s vámi spojíme. Je však nezbytné, aby obdarovaný s přijetím balíčku souhlasil a abyste mu ho doručili.

I když končí rok Božího milosrdenství, samo Boží milosrdenství je nekonečné a nikdy nekončící. Nechme se obdarovat Boží láskou a nabízejme ji světu.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

Kdybychom soudili sami sebe, nebyli bychom souzeni.

1Kor 11,31

Žijeme ve společenství mnoha lidí, kteří mají různé povahové vlastnosti, různě se projevují, jednají a hovoří. Někteří lidé jsou stále s něčím nespokojení, nic se neděje podle jejich představ, všechno vidí v temných barvách. I když si toho nejsou vědomi, šíří kolem sebe neklid, nespokojenost a špatnou náladu. I když slovy neprosazují svoje názory, působí na okolí svým zjevem a svým přístupem ke všemu, co je obklopuje. Když takový člověk navštíví nemocného, nepřinese mu pokoj a spokojenost, ale naplní ho

(ranní nebo večerní) nedělní mši svaté. Jde o to, aby si sami ministranti stanovili své priority a podle nich uspořádali svůj denní a týdenní program. Zároveň je třeba, aby zejména mladé ministranty v jejich službě podporovali rodiče. Těm nejmenším aby zajišťovali doprovod sami nebo jinými staršími osobami, třeba staršími sourozenci nebo po domluvě i staršími ministranty.

Podobná situace je i s nedostatkem zpěváků ve Svatotomské schole gregoriánského chorálu. V padesátých a šedesátých letech vedli velký i malý (chlapci do změny hlasu) chorální sbor jeho zakladatelé – P. Česlav Novotný a Mgr. Ludvík Kolek (ten působil, jako regenschori Svatotomské scholy, déle než 50 let). Část zpěváků jsou již starobní důchodci, některé trápí zdravotní problémy a mladí v posledních letech do sboru nepřišli.

Najdou se tedy chlapci nebo mladí muži, kteří by ministrantský sbor a Svatotomskou scholu gregoriánského chorálu u svatého Tomáše posílili? Prosíme zájemce o ministrantskou službu, aby se hlásili u pana kaplana P. Jakuba Tůmy, nejlépe osobně, nebo ti malí s rodiči, po mši svaté. Zájemci o chorální zpěv se mohou dostavit na zkoušku sboru, která probíhá každý pátek (kromě doby letních prázdnin) od 16:40 do 17:15 hod. v zákristii.

PhDr. Jan Weinberger

Podzimky

Skautky YMCA T.S.

Ve středu jsme měly sraz v 9:30 na hlavním nádraží. Vlakem jsme jely asi dvacet minut a chtěly jsme vystoupit na zastávce Újezd u Brna, ale nepovedly se nám otevřít dveře od vlaku, a tak jsme se svezly ještě jednu zastávku. Když jsme vystoupily, čekaly jsme asi čtvrt hodiny na vlak, který by nás dovezl zpět do Újezdu u Brna. Byl tam hodný pan průvodčí, který pochopil, že jsme nepřejely zastávku schválně, a tak nás nechal jet zadarmo.

Když jsme se konečně octly v Újezdě bylo to na faru už jenom kousek. Tam jsme se rozdělily na světlušky a skautky. Světlušek bylo méně, a tak měly menší z pokojů. Skautky měly pokoj o poznání větší. Byly jsme seznámy dolů do společenské místnosti a zároveň jídelny. Tam jsme se dozvěděly, že za etapovku bude Ledové království. Následně jsme byly vyslány do druhého pokoje najít tam na papírku své jméno, u kterého byl napsaný název skupinky, jíž jsme byly členem. Skupinky byly Olaf, Kryštof, Sven a Anna. Potom byla hra, kde jsme měly zachránit co nejvíce rodin před umrznutím. Po večeri jsme se dívaly na film, co jiného než Ledové království.

Protože bylo více kněží, sloužily se mše svaté i u bočních oltářů. Každého kněze k oltáři doprovázel nejméně jeden ministrant, obvykle to však byl větší počet. Nebylo výjimkou, že ministranti absolvovali v neděli dvě bohoslužby. Mladí ministranti byli vedeni několika staršími, dospělými ministranty, z některých z nich se později stali kněží. Z vedoucích ministrantů zde zmíním jen P. Česlava Novotného, P. Milana Bezděka, Mgr. Ludvíka Kolka. Tito vedoucí ministrantů, mladí mužové, organizovali propracovaný systém vzdělávání a zkoušek pro jednotlivé stupně této služby u oltáře. Organizovali pro ně také besídky se zajímavým programem, promítání filmů i výlety do okolí Brna, dokonce tajné skautské tábory na Vranovské přehradě. Dnes takoví obětaví mladí muži v naší farnosti buď nejsou nebo se realizují jinde.

V posledních letech jsme však zaznamenali nedostatek ministrantů, zejména při ranních mších svatých (samozřejmě je ráno nutné počítat s časem tak, aby ministranti včas přišli do vyučování nebo do zaměstnání). Týká se to však i nedělní latinské mše sv. v 7:45 hod. a nedělní večerní mše sv. v 19:30 hod. Naopak při nedělní mši sv. v 9:00 hod. bývá ministrantů hodně, desítky ministrantů defilují při obřadech Zeleného čtvrtku a Velkého pátku. Sami jsme však

viděli, že bez ministranta, který by držel při přijímání pod podávanou hostií patenu, spadlo Tělo Páně již nejednou na zem. Nedostatek ministrantů na některých mších svatých často také neumožní začít se sbírkou (ofěrou) v kostele hned po předání obětních darů knězi atd.

Jak je možné současný nedostatek ministrantů řešit? Jednak přijetím nových mladých chlapců, převážně žáků nebo studentů, ale zároveň také získáním několika starších chlapců, mužů, třeba otců (možná by stačil i jeden aktivní), kteří by se ministrantům systematicky věnovali. Dále je třeba, aby ministranti sami projevili zájem sloužit Bohu i v těch pro ně méně časově vyhovujících hodinách a zapisovali se do rozpisu služeb na bohoslužby.

Ministranti si jistě uvědomují význam své služby a zásluhy u Boha, které získávají za svou službu, zejména v časově okrajových hodinách dne. Pokud slouží Bohu, musí mu kus svého volného času věnovat – i za cenu ranního vstávání nebo oželení podvečerního programu v TV nebo jiných volnočasových aktivit. Společenské setkání, třeba po nedělní deváté mši svaté s ostatními ministranty a dalšími mladými lidmi, je jistě příjemné a pro rozvoj dobrých vztahů žádoucí, ale bude záslužné, když někteří ministranti budou svoji službu konat i při další

neklidem, který z jeho osoby vyzařuje. Přestože má v duši dobrý úmysl, výsledek dobrý není.

V naší společnosti žijí i lidé, kteří mají vlastnosti opačné. Jsou vyrovnaní, klidní, spokojení ve své duši a to se projevuje v celém jejich jednání a ve všech projevech. Oni nemusí moc mluvit, nemusí zdůrazňovat svoje názory, oni působí celou svou existencí a přinášejí do každého styku s druhými lidmi skutečnou pohodu, klid a vyrovnanost. Jejich celá bytost je těmito vlastnostmi naplněná a vyzařuje z nich každým slovem a gestem. Nemusí pronášet utěšující slova, ale jejich vliv na nemocného člověka je hluboký a trvalý. Oni nemají žádné mimořádné schopnosti, ale působí celou svojí bytostí, protože jsou vyrovnaní a hluboce vnitřně spokojení. Jejich duchovní život je založený na víře ve všemohoucího Boha, který zná všechno, co člověka bolí a trápí a je schopen mu poskytnout účinnou pomoc. I když v některých případech nedojde k mimořádnému zlepšení zdravotního stavu, dostane nemocný dost pomoci, aby pochopil smysl svého utrpení a dost síly, aby se s ním vyrovnal a prožil ho tak, že mu neuškodí, ale že mu prospěje. Musíme často prosit o hlubokou víru ve všemohoucího Boha a o důvěru v působení jeho prozřetelnosti v našem životě. S Boží

pomocí a s plným využitím našich vlastností a možností budeme schopní i my prospívat lidem kolem nás.

o. J. Šik

Významné ocenění P. Josefu Kolářkovi SJ

Významné ocenění se dostalo našemu bývalému členu Svatotomské scholy gregoriánského chorálu a ministrantského konventu P. Josefu Kolářkovi SJ.

Ústav pro studium totalitních režimů za svobodu, demokracii a lidská práva v Praze oznámil P. Josefu Kolářkovi, že mu byla udělena Cena Václava Bendy „Za statečné občanské postoje v době nacistické okupace a komunistické diktatury“. Předání pamětní medaile se uskuteční v Senátu Parlamentu České republiky 23. 11. 2016. Současný zdravotní stav otci Kolářkovi nedovoluje převzít cenu osobně, zastoupí ho provinciál jezuitského řádu P. Josef Stuchlý. Ten je provinciálem řádu od února 2013. Tovaryšstvo Ježísovo je mužský řád bez paralelní ženské větve. Na území ČR provozuje 8 domů (např. Sv. Hostýn).

V roce 2013 byl P. Josef Koláček SJ oceněn udělením Ceny města Brna v oblasti „žurnalistika a publicistika“.

Josef Koláček (*1929), narozen v Brně-Bystrci, vstoupil do jezuitského řádu po maturitě v roce 1948.

V noci z 13. na 14. dubna 1950 byl spolu s ostatními jezuitami zatčen a deportován do koncentračních klášterů v Bohosudově a Oseku, později byl na dobu delší než 3 roky režimem poslán do pracovních jednotek PTP. V letech 1954 až 1968 pracoval jako pomocný dělník a tajně studoval teologii. Byl také tajně vysvěcen. Mnohokrát byl vyšetřován v různých procesech s jezuitami, ale naštěstí nebyl nikdy odsouzen. V roce 1968 odešel do rakouského Innsbrucku, kde dokončil svá teologická studia. V roce 1970 odešel do Itálie a začal pracovat jako

redaktor české sekce Vatikánského rozhlasu. Od roku 1971 do konce roku 2001 byl jejím vedoucím. Potom zde působil jako redaktor. Nyní se nadále věnuje své dlouholeté překladatelské a publikační činnosti.

PhDr. Jan Weinberger

Ježíši, důvěřuji Ti Farní pouť do Znojma

Po průchodu Branou milosrdenství ve znojemském kostele Svatého kříže jsme stanuli u bočního oltáře s dominantou Kristova obrazu, symbolizujícího Boží milosrdenství. Vyznavačka úcty k Božímu milosrdenství sv. Faustyna Kowalská nám zanechala modlitbu – Korunku k Božímu milosrdenství, která se šíří mezi věřícími a to i díky Roku Božího milosrdenství, vyhlášeného papežem Františkem. Ten tak naplnil touhu papeže Jana Pavla II., odcházejícího před jedenácti lety na věčnost, den před nedělí jím vyhlášeného Božího milosrdenství. Jan Pavel II. svatořečil polskou řeholnici Faustynu Kowalskou, toužící po šíření úcty k Božímu milosrdenství, a sám vyjádřil svou úctu k milosrdenství slovy: „Ve své vlastní a základní podstatě se milosrdenství projevuje jako dobývání dobra z pod všech

Chorál v 50. letech

Zleva nahoře: Ludvík Kolek, Bedřich Provazník, Česlav Novotný

V prostřední řadě: Radovan Perka, p. Křenek

Ve spodní řadě: Jiří Kotulán, Ing. Kummer, Richard Novák, p. Pavliňák (Korfu)

Bude u sv. Tomáše dostatek ministrantů a zpěváků gregoriánského chorálu?

Původní význam slova ministrant je odvozen z latiny od slovesa ministrare, které znamená „sloužit“. Ministrant je pak „ten, kdo slouží“. Ten, komu ministrant slouží, je pochopitelně Pán Ježíš, protože je to on, kdo skrze bohoslužbu přichází k lidem. Cesta k ministrování bývá různá, stejně tak věk, ve kterém kdo začne ministrovat. Ovšem cíl je stejný, aby ministrant ministroval rád a aby tak pomáhal k šíření a ke kráse Božího království mezi lidmi. A aby mu také jeho služba pomáhala k jeho vlastnímu přátelství s Ježíšem. To vše je důležitější než ministrovat bezchybně. Ministranti mají také svého patrona, kterým je sv. Tarsicius, který se stal skutečným ministrantem – mučedníkem, který opravdu sloužil Pánu Ježíši a který si ho zamiloval více než svůj vlastní život a volil raději smrt, než aby ho zradil. Z nebe se sv. Tarsicius přimlouvá i za všechny ministranty.

Pro ilustraci významu ministrantské služby cituji z článku uvedeného na internetu: Je chvályhodné, aby se všude udržel osvědčený zvyk a aby byli přítomni

chlapci nebo mladíci, označovaní jako „ministranti“, kteří by sloužili u oltáře po způsobu akolyty a přijímali podle svých schopností vhodnou katechezi o svých úkolech ... Ať jsou pro ně, též s účastí a za pomoci rodičů, vytvářena a podporována společenství, v nichž bude zajištěna účinnější pastorační péče o ministranty ... (srov. Redemptionis Sacramentum, Instrukce Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, čl.47, Česká biskupská konference, Praha 2005).

Pamětníci z naší farnosti vědí, že ministrantů bylo v kostele sv. Tomáše vždy hodně a svou službu vykonávali při všech bohoslužbách a také v různou denní dobu jejich konání. Nebylo jim zatěžko vstávat brzy ráno nebo ministrovat při mších svatých ve večerních hodinách. My, starší ministranti, nyní již převážně starobní důchodci, vzpomínáme na 50. léta minulého století, kdy existoval útlak katolické církve, kněží ale i ministrantů a jejich rodin a všech věřících vládnoucími komunisty. V této, pro církev nelehké době, ministrovalo u sv. Tomáše několik desítek, někdy až stovka chlapců různého stáří – od předškolního věku až do dospělosti. Tehdy proto nebyl problém obsazovat ministrantské služby při jednotlivých mších, kterých bylo i ve všední den několik ráno (od 5:45 po 8:30 hod.) a nejméně jedna večerní mše svatá.

vnějších nánosů zla, které je na světě a v člověku.“

Možnost projít znojemskou Branou milosrdenství se mně, mojí ženě Hance a ostatním spolupoutníkům naskytla v rámci tomáškovské pouti. V sobotu ráno 22. 10. jsme se sešli u brněnské opery, kde nás přivítal o. Jakub a po odškrtnutí a naplnění stavu, jsme nasedli do FC Zbrojovka, tedy autobusu, patřícímu tomuto fotbalovému klubu. Sportovní duch byl tentokrát překryt duchovnem, vyvěrajícím z očekávaných poutních okamžiků. Na začátku cesty nás pan kaplan seznámil se základní programovou strukturou. Před modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství nám vyjasnil možnost proseb osobních i nadosobních (Allepo, novodobí křesťanští mučedníci, krutá válka tzv. Islámského státu proti „nevěřícím“, atentáty a pumové výbuchy v různých částech světa ...). Cestou jsme si uvědomovali štěstí, plynoucí i mimo jiné z mírového klidu v naší vlasti. Sluníčko nám osvětlovalo barevnou říjnovou sobotu a naše radostné očekávání se umocňovalo prožitkem duchovního společenství.

Po příjezdu do Znojma jsme prošli kolem hradeb do Starého města, kde se nachází kostel Svatého kříže. Před zahájením mše svaté jsme měli

možnost projít individuálně Branou milosrdenství. Zde při rozjímání snad každého člověka zaujme pojetí výzdoby kaple. Na jedné stěně je namalován téměř tři metry vysoký kříž sestavený z obrázků, vyjadřujících ve zkratce biblické dějiny spásy – počínaje stvořením světa, až po seslání Ducha svatého (autorkou je malířka Hana Dostálová). Na boční stěně je umístěna modlitba papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství. Již zmíněný obraz Ježíše Krista v nadživotní velikosti s bílými a červenými paprsky vycházejícími z jeho srdce, je prvním zastavením po průchodu Branou milosrdenství. A slova – Ježíši, důvěřuji Ti – vepsaná do tohoto obrazu, nás provázela nejen po dobu strávenou v tomto kostele.

V 11 hodin zahájili mši svatou o. Jakub spolu s Mons. Jindřichem Bartošem, představeným dominikánů, kteří zde působí. Liturgie se slavnostním zaměřením ke Svatému roku milosrdenství nás provázela přes výstav Svátosti oltární až k Bráně milosrdenství, kterou jsme společně procházeli. Při závěrečném požehnání jsme si uvědomili, že krásné zahájení pouti je současně jejím vyvrcholením. Při přesunu k blízkému chrámu sv. Mikuláše nás P. Jindřich Bartoš

upozornil na rodný dům P. Hoffbauera, patrona Vídně a Varšavy.

U oběda v restauraci U Karla jsme měli s Hankou mladou společnost. Matěj s dcerkou Klárkou a vrstevnice našich dětí Tereška byli pro nás příjemnými společníky. A protože prožili s našimi dětmi kus života, měli jsme na co vzpomínat. Po obědě jsme s Hankou nahlédli do sousedního chrámu sv. Mikuláše, odkud jsme vzápětí vycouvali, neboť tam právě probíhal svatební obřad. Kostel sv. Mikuláše dominující Starému městu, se tyčí nad meandry řeky Dyje na vysokém skalnatém ostrohu a my jsme zde s Hankou nyli při vzpomínce na nedávnou bycikldovolenou, vedoucí nádherným údolím Podýjí (samozřejmě s průběžnou ochutnávkou vín, neboť víme, že

během sportovních výkonů se musí tekutiny doplňovat). Nabízené možnosti k návštěvě znojemského podzemí jsme se vzdali, protože mimořádně krásný slunný den s azurovou oblohou a třpytícími se zlatavými lesy, lemujícími kaňon Dyje, byly pro nás v tu chvíli přitažlivější. Tato atmosféra umožňovala nasávat milosrdenství, kterým jsme vlastně stále obklopeni a záleží jenom na nás, zdali ho dokážeme vnímat a přijmout. Staré znojemské město, rozkládající se kolem kostela svatého Mikuláše přes Horní a Dolní náměstí s úzkými uličkami, starou hrbolatou dlažbou, rozmanitou architekturou starých domů a památkových objektů, dýchá historickými událostmi, souvisejícími např. s Přemyslem Otakarem II., který zde byl přechodně pohřben, přes

působení sv. Anežky České, až po totalitní padesátá léta, kdy došlo k likvidaci většiny řeholních řádů.

V 15:00 jsme se sešli u našeho FC autobusu a pokračovali dle rozvrhu k nedaleké znojemské čtvrti – Hradišti. Zde se v areálu kláštera nachází kostel sv. Hyppolita, v němž v září celebroidal mši svatou náš bývalý farář – nyní pomocný českobudějovický biskup Pavel Posád, který v závěru homilie řekl: „Až přijdete domů, neříkejte, že tu byla pěkná atmosféra, ale řekněte, že tu byl Bůh.“ V současné době je klášter obýván řádem Křižovníků s červenou hvězdou. Jedná se o špitální bratrstvo, založené sv. Anežkou Českou. Předchůdkyně Křižovníků byly boromejky, koncentrované zde za komunistického útlaku 50. let. Šli jsme se pomodlit na jejich hřbitov, kde jich odpočívá přes 200.

Zastavili jsme se u hrobu poslední generální představené milosrdných sester sv. Karla Boromejského, zatčené v roce 1952 a odsouzené za čin velezrady a vatikánské špionáže k osmi letům vězení. Skutečným důvodem jejího odsouzení byla věrnost Kristu a Jeho církvi. Sestra Vojtěcha Hasmandová byla třikrát zvolena představenou kláštera a její statečný odpor komunistické zvůli

ji postavil mezi adepty blahorečení. Opět jsem si uvědomil, jak již bereme jako samozřejmost náboženskou svobodu, často reptáme kvůli malichernostem a hloupostem a zapomínáme na období útisku v zadržovaném státu a na „věrné přátelství“ se Sovětským svazem.

Při zpáteční cestě mi proběhla hlavou část modlitby papeže Františka: „Tvůj láskyplný pohled osvobodil Zachea a Matouše z otročení penězům, cizoložnici a Marii Magdalénu od hledání štěstí jen ve stvořených věcech, přiměl Petra plakat, když Tě zradil, a zaručil kajícímu zločinci ráj. Dej, ať každý z nás slyší Tvá slova, určená samařské ženě, jako bys je říkal nám: Kdybys tak znala Boží dar!“ Závěrem bych připomněl Lukášovo evangelium milosrdenství: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný Váš Otec“ Lk 6,36.

Mirek a Hanka Opatřilovi